

# Bestryttaren



Elton Löjdkvist

# Bestryttaren

## Elton Löjdkvist

Årstaskolan 2020

Nedladdade från [bibblis.se](https://bibblis.se)

Bestryttaren, text och omslag skapat av Elton  
Löjdkvist.

Licence Creative Commons CC-BY-NC 4.0



Vill du prata med mig om boken?

Du hittar mig på instagram

@gamingboyelton

Tack alla som läser min bok!

# Kapitel ett: Jonathan.

Inte igen. dom ska inte få mej att säga det igen.

”Kom igen då, din föräldralösa skitunge!”, flinade Jonathan. ”Säg det! Säg att du är föräldralös! Annars skvätter vi vatten på dina byxor och säger att du har pissat på dig till alla som ser!”

Max kände sig ynkelig, sjukt ynkelig, men det fanns inget att göra förutom att säga det. Eller? Han kunde ju nog ta sig loss. Kanske? Max gjorde ett ryck och försökte åla sig ur, sparka sig ut. Hårda grepp hårdnade mer. Han var fast. De bara skrattade och drog honom närmre vattenkranen. Inget går, tänkte han. Sakta, som när man kräks det

sista när man är magsjuk kom orden motvilligt ur Max:

” Jag... är...föräldralös...”

De skrattade som hyenor. De tvingade honom att säga det igen. Och igen. Sedan släppte dom sakta, men stod kvar runt. Jonathan klappade honom på axeln och sa ”Trodde du vi bara skulle låta dig gå?”. Allt var stilla en sekund. Max undrade vad som skulle hända nu. Han hade ju gjort allt dem sa. Jonathan log vänligt, ”häll vatten på dig själv som att du pissat på dig, annars bryter jag av armen på dig och säger att du ramlade i trappan.”

Max kom ut från toan. Hans byxor hade en stor blöt fläck längs ena benet. Nu trodde alla att Max hade pissat på sig. Han sprang. Sprang förbi folk

som skrattar, frågar ”kunde du inte hålla dig eller?”

Max sprang ut från skolan, bort från skolgården, upp i trädet. En stund satt Max bara där uppe i trädet. Sen hörde han en röst. ”Du där, Max!”

Max tänkte att han inte skulle att prata med Jonathan och dom andra. Men..? Han kände inte igen personens röst. Max kollade ner på marken. Där stod nån lång, vuxen person. Max frågade hur han visste hans namn och varifrån han kom? ”Jag heter Dwendel” Dwendel? Det var ett, speciellt namn. Varifrån kommer du och hur vet du mitt namn?” Jag kommer från Ecarhia såklart. ”E-ecarhia, Vad är det?” Landet i fjärran, Du är ju den utvalde.

Max trodde att den här Wendler eller vad han nu hette, var precis som Jonathan och dom andra. Men han kunde inte ha mer fel. Han sa att han skulle ta hand om drakungarna. Drakungarna. ”Kom till bron, du vet vilken”



# Kapitel två: färden till Ecarhia

Max visste inte vilken bro det var. Varför trodde den där Dwendel att han visste om en bro? Var det tunnelbanebron vid centrum han menade? Eller motorvägen? Det var så konstigt.

Max funderade på det här så mycket att han inte ens märkte när folk i skolan viskade Piss-Max bakom ryggen på honom resten av veckan. Han märkte inte heller när Jonathan försökte reta upp honom med saker som ”hej max, behöver du gå på toa eller? Förra gången glömde du väl det?”. Han märkte inte när de skrattade tills deras ögon

tårades. Han märkte inte ens när folk på lunchen sa ”var redo på piss-max!”.

Efter en gympalektion när han skylt på att han måste till tandläkaren så han kunde dra tidigare för att slippa omklädningsrummet var han tillslut på väg hem. Han kunde vägen i sömnen och ryckte nästan till därför, när han såg den. Vid gångvägen satt en ny trafikskylt uppe. Bron - 500 m. Han tänkte att den bron är nog ny, kanske en cykelbro över vägen, men det är väl värt ett försök. Max hade gått till alla broarna i närheten, förutom den. För den här skylten var inte här då så gott han mindes. Han gick längs vägen och kände en pirrande känsla krypa upp på nacken, men tänkte att det var nog inget.

Självklart var det en cykelbro. Han ryckte i räcket, kollade noga på stenen och cementen som gjorde att han kunde gå där. Inget speciellt. Han testade till och med att stampa överallt. Inget. En högst vanlig cykelbro. En och annan bil susade förbi under. Inget konstigt.

Han gick tillbaks långsamt och sorgset. Då hörde Max nåt knarrande ljud bakom sig. Han vände sig om och såg hela bron vände sig... ut och in, bak och fram. Det såg ut som att nån har tagit in honom i nån spegelvärld.

Efter en stund slutade det och det kom upp en port. Eller portal. Vad man nu vill kalla det. Max tänker att han har blivit fullständig galen. Men, han hör en röst i sitt huvud som säger åt honom att gå in. Så

han går väl in eller? Max gick igenom porten. Han föll. Och skrek. Max skrek högre än han nånsin gjort. Helt plötsligt saktade allt ner. Max visste inte om det var hans hjärna som gjorde det eller om tiden saktade ner på riktigt. Sen slutade allt. Max ramlar ner i ett träd. "Max! Vi har väntat på dig, äntligen är du här! Rösten kom.. uppifrån!? Han kollade upp och såg ett trädhus längre upp i trädet. Han tänkte börja klättra, men när han skulle börja så hörde han ett ljud. Det lät som tusen kanoner och lejon samtidigt i ett gigantiskt ryt. Max flög bakåt av rädsla. Han ramlade igen. Han kände sekunderna gå låååångsamt. men precis när han tänkte att nu är han död, så landade han. Men..? På nåt mjukt? Han kollar ner och ser en.. måskameleont? Den flyger upp med max till trädhuset.

När max kommer upp är det massa djur där och..  
”Dwendel?” ”hej max! Vi har väntat på dig!” Det  
var uppdukat till en gigantisk fest. Max frågade  
Dwendel vart de var. Han sa ”i Ecarhia,  
träddregionen såklart!” Sa Dwendel. Du har väl vart  
här förut?” ”Asså nä. Det här är första gången.” Sa  
max. Max tänkte tillbaks på gången han trodde den  
snällaste personen han träffat var som Jonathan,  
och hur fel han hade om Dwendel.

# Kapitel tre:

## Illvättar.

Det var fortfarande fest för fullt uppe i dem magiskt stora träden. Sen så hördes det röster, röster som lät som att någon skärde i metall. "Aahha! Enn ffeest! Rooliggtt! Förstöra!"

Det verkade som att det ända som de där gröna, obehagliga monsterna med gigantiska munnar med sylvassa tänder kunde säga normalt var "förstöra" och det sa väl bara en sak; dem vill bara förstöra.

Alla gömde sig bakom bord, stolar och folk hoppade ut ur trädhusen ner i dem gigantiska bladen. Han frågade Dwendel så tyst han kunde "v-

vad är dom där t-trollen för nåt?" Dwendel sa att det var Illvättar som tydligen härjade här. "Om nnån häärr rrörr mmej kkomerr Gargaroth aat brräana uup hheela ttrrääddregiioonenn! Sa den största Illvätten med en ögonlapp som såg ut att vara gjord av läder. Sen gick dom iväg, kastade rostiga metallkonserver, grenar och annat som de inte trodde var viktigt runt sig. När de var utanför synhåll så pustade alla ut som om de hade hållit andan hela tiden, det kanske dom hade gjort också. "Vem är gargaroth?" Frågade max, Dwendel sa "han heter gargaroth faktiskt. Han är den m-mäktigaste t-trollkarlen i hela Ecarhia." Max frågade varför alla var så rädda för honom. "Du vet bestarna för länge sedan så var dem i fred med oss människor i nästan hela Ecarhia" "nästan?" Frågade max. "Förutom dem som ville få tag på



magiboken med bestspråket. Men tillbaks till berättelsen. Människorna levde nere på Marken med bestarna, nu kanske du undrar hur kunde man prata med dem då? Det fanns ett sätt, vissa personer föds med bestspråket i hjärnan, dem kallades bestryttare. Sen så kom den extremt mäktiga gargaroth och tog bestspråksboken. Sen dess har ingen bestryttare fötts. I den här världen!”

# Kapitel fyra:

## Bestryttaren.

Max vaknade med solen skimrande i ansiktet, och fåglar kvittrade utanför fönstret. De senaste dagarna hade max vaknat och trott att allt hade vart en dröm. Men så var det inte, det blev bara bättre och bättre. Som rustningen som Dwendel gav honom häromdan, den var grym! Och funktionen att bara kunna krympa den till minsta storleken nånsin, så en mus kunde ha på sig den, Så såg det ut som iallafall. Det bara måste vara magi!

Han gick ut till rummet där Dwendel brukade sitta på morgonen. Men idag satt han inte där. Undrar

om han sov? Eller kanske fixade frukost? Tänk om han fixade draonen! Dem senaste dagarna hade Max hade fått veta att den där måskameleonten hette draon. Hoppas det! tänkte max, Dwendel sa ju att dem skulle rida på den när dem åkte och skulle ta magiboken som tydligen också hade nåt hemligt bestspråk i sig. Han berättade inte så mycket om den, fast han visste nog inte så mycket heller. Dwendel kom in utifrån och satte sig med max i soffan. "Max, det finns nog bara en anledning till att draonen räddade dig." Han sa att han var en Bestryttare.

Bestryttare. "Jag"? Han sa att de måste träna på bestspråket så max kan prata bestspråk. Dwendel sa "vet du vad? Vi måste nog åka idag. Jag packade i morse för resan" dem åkte. Och dem red på

draonen! Det var väldigt svårt, men efter en stund gick det helt okej. ” juste max, en sak till. vi måste akta oss för bestarna och illvättarna.”

# Kapitel fem:

## Omaia

De var fortfarande på väg. Dem hade flugit i timmar. Draonen var massiv, och såklart var hon snäll! De kunde till och med äta mat på henne! ”Max.” Dwendel sa att dem var framme. Men det enda som var under dom var en pytteliten ö, och där kunde väl inte svärdet finnas? De hoppade av draonen som inte fick plats på ön såklart, hon var ju gigantisk.

De inspekterade ön, precis som han gjorde med bron för nån vecka sen. Men tillslut hittade Dwendel nåt. Han drog fram en helt normal

fickkniv. Han sa till max att han inte skulle stoppa honom nu. Han skärde sig i handen! Djupt också. Men när blodet droppade på den klippiga ön så hände inget. Vänta nu, marken började vibrera. Dem föll. Föll ner. Antagligen under vattnet. Till slut så skrek Dwendel ”Ta tag i min arm!” Max gjorde det. Dwendel drog fram ett gammalt svart paraply och öppnade det. De saktade ner. De landade helt oskadade på marken. Eller, max landade oskadat. Dwendel hade ju ett djupt sår i sin handflata. De såg tre kolsvarta gångar. Dem behövde nog välja en. ”Dwendel?” ”ja max?” ”Vi har inget ljus.” ”Jag fixar det” han fixade det. Dwendels paraply började lysa från toppen. Som ett levande ljus lyste det upp grottan med tre utgångar. Dem tog den vänstra gången eftersom max var

vänsterhänt. Och det här kanske var gjort för max, för det verkade vara rätt.

Det var en gigantisk sal med ett städ i mitten, nerför väggarna forsade lava eller nåt extremt varmt iallafall. Dem gick mot städet. Max såg nåt som sken där framme, det var etthalsband. Dwendel berättade att det hette omaia men kallades formskiftaren. De kom fram, Dwendel sa att max skulle ta det.

# Kapitel sex: En stor förlust.

Max tog halsbandet. Sekunden han tog den började marken vibrera. Nu såg de att lavan inte var lava. Det var smält guld! Om de blev dränkta i det skulle de bli statyer och brända till döds! Väggarna som höll guldets borta från salen så att det bara forsade ner för väggarna, sänktes ner i golvet. Guldets kom mot de. "Spring max!!" Dwendel skrek så högt han kunde även om max var precis bredvid honom. Dem sprang allt vad de kunde båda två. Rädslan kröp sig upp i nacken på max. Tanken att de inte skulle klara det var hemsk. Men max tänkte om och om igen att dem skulle klara det. Dwendel

stannade. "Dwendel!? Vad gör du?" Han drog fram en pinne ur sin kostym och sa "sentoa kontaru so!!" En stenvägg reste sig ur marken framför Dwendel. De fortsatte att springa med lite skydd, för väggen följde med på nåt sätt. Det kändes som om de sprang i en evighet. Till slut kom de fram till slutet av grottan, guldets var bara nån meter bakom dem.

En vägg började sänkas långsamt. De hörde ett skrik, det lät som.. nej, det kan inte hända nu. Som tur var hände inget. "du kommmmer innte unndann!" En illvätte tog tag i Dwendels ben, drog honom bakåt med sin fulla kraft. DWENDEL!!! Han och illvätten försvann under väggen som smällde ner. Max kokade av ilska, som om det brann en oändlig eld inuti Max. Men samtidigt kändes allt grått. Han hade ingen aning om vart han skulle och

vad den där formskiftaren gjorde, det var ju bara en kedja! Sen så märkte han nåt. Han tänkte på Dwendel så mycket, så formskiftaren Omaia blev till hans paraply! Han förstod nu vad den var, den var exakt vad namnet sa! En formskiftare som blir till det som han tänker på. Men fortfarande hade han ingen aning om vad han skulle göra, Dwendel hade ju hjälpt honom hela tiden. Som kristaller började tårar sippra ut ur hans blöta ögon. Det fanns inget att göra.



# Kapitel sju: den odödlige.

Max hade ingen aning om vad han skulle göra. Dwendel var borta för alltid. Ovanför max var ett stort grått moln. Han såg att det blev mörkt överallt runt honom. Han blev omringad av eld. "Vem du än är, visa dig!" max skrek det så högt han kunde. En skugga reste sig ur mörkret. "max.. jag har hört mycket om dig. Mycket bra saker. För dig, men inte för mig. Så, jag måste nog bli av med dig. Du, som inte ens kunde hitta din pappa. Eller hjälpa din mamma. Du lät henne dö!" Max drog sitt svärd, och slog till! Max flög. Flög bakåt. In i berget. Max hade ont, ont som en fågel som ramlat ur boet från

ett tio-meters träd. " du borde bara åka hem. Du kan inte ens besegra några svaga mobbare som lyckades med allt dem ville. Så, varför skulle du kunna besegra mig.?" Max kokade. Nej, han kokade inte. Han brann. "V-vad sa du till mig? JAG SKA DÖDA DIG!!" Max skrek med den mest gigantiska ilska han själv hade hört." "Säkert att du kan det. Försök du." En förlamningspil träffade max i benet. Han ramlade som en docka ner på rygg.

En illvätte var kvar. Den sköt honom med ett armborst. Max började blöda från benet, det sved som om det var syra. Gargaroth gjorde en portal av sten till jorden. Sen försvann han och illvätten. Som rök försvann molnet, mörkret. Max kunde äntligen röra på sig. Han ställde sig upp och kollade in genom portalen. Tänkte på det "normala" livet.

Egentligen kändes det som om hans riktiga hemland var Ecarhia. Vad var bra hemma? Inget. Pappa och mamma var borta, Jonathan och gänget var där, allt var hemskt där. Han tänkte på dwendel. Nej! Det kan inte ta slut här, han måste besegra gargaroth och befria den här världen från mörker och ondska! Gargaroth, du ska dö.

# Kapitel åtta: Den sista striden.

Dwendel var borta fysiskt, men inte i max. Han fanns fortfarande i max hjärta. Han saknade Dwendel extremt mycket. Det var som om en bit av hans hjärta var kvar där han försvann. Men nu behövde han förbereda sig. För han ska besegra gargaroth! Problemet var att Dwendel hade Omaia när han dog. "Dwendel, jag hoppas du har det bra." Han kollade upp mot molnen när han sa det. Han drog sitt svärd. Och han skrek på bestspråk att han behövde hjälp. Draonen kom inte. Ingen best kom. Han hörde ett grunt bakifrån, Han vände sig om med svärdet redo. En gigantisk... "vad heter du?"

Den svarade "du kan kalla mig Oganen." Han hoppade på den. Oganen såg ut som en mix av en drake och ett lejon, och den var gigantisk! Som ett berg! De Åkte länge, många dar tog det. Men till slut kom de fram. En dånande röst frammanade max till ett slott, grått och det enda som var kvar var ruiner av det. "Tack, kompis!" Oganen flög därifrån med sina monstruösa vingar. Max gick fram till ingången av slottet.

Max hörde en röst som gav honom känslan att en istapp hade åkt ner för hans rygg. "så du är modig, men stark?" Gargaroth stod där inne. Han stod i en gigantisk sal ungefär femtio meter fram. Max rusade så munnen smakade järn. Han kom fram. "Du var modigare än jag trodde, men det hjälper inte. Max slog till när gargaroth illvätten hoppade på max

huvud och slet och rev. Han drog svärdet och stoppade igenom hela illvätten. Den ramlade ner med blodet forsande från sidan. Max sparkade den ur vägen. ”Jag är mycket modigare än du tror.” Han slog till gargaroth, och träffade. Svärdet gick rakt igenom hans bröst. ”D-du b-borde ha g-g-gått för huvudet.” Såret läkte direkt på hans bröst. Han drog ut svärdet och försökte igen, den här gången slog gargaroth tillbaks. En miniatyrmeteor träffade max rakt på armen som han höll svärdet i. Han blev bara lite skadad, men mer omskakad.

Ett svärd började sväva bredvid gargaroth. Det sköts mot max och träffade i benet. Blodet forsade ur hans lår. Han märkte det knappt, han var så fokuserad så att han bara tänkte på hans nästa drag. Max slog till, och träffade gargaroth på sidan

av hans hals. Gargaroth började blöda! Däremot var blodet grönt, konstigt. Gargaroth slog till med all sin kraft och max flög, flög genom luften och träffade rakt på en stenspik. Den åkte rakt igenom honom. ”Du... s-ska dö...” kraxade max som en kråka. Han kände nåt varmt strömma igenom honom. En best kom flygande, rakt på Gargaroth! Max hade läkt! Han hade läkt! Han hoppade fram och med all sin kraft slog han till. Gargaroth flög rakt in i väggen med en rejäl smäll. Hans svarta, starka rustning gick sönder. ”M-max, du är svag.”

Han spetsade besten som Max inte hade identifierat än. Den ramlade ihop och nu såg max vad det var! Det var draonen från när han kom hit. Den dog nyss. Max hade inget kvar. Eller jo, det hade han! Sin kraft. Han gick fram till den döda draonen och

stoppade in handen i den. Han tog ut hjärtat ur den och krossade det, en blå kristall var i hans hand nu. Han stoppade in den i svärdet, det var ett hål där kristallen passade perfekt. Men, den gick inte in... Max var inte redo. Han blev slagen bakifrån. Han kände smaken av järn. Han hade börjat blöda. Hans ben blödde, även hans arm och sidan av hans huvud.

”Max! Ta emot!!” Dwendel kom svingande och kastade Omaia mot max. Han tog emot och tänkte på ett extremt starkt svärd, den blev det, ett guldigt stort svärd med ett hål för den ljusblåa kristallen. Han stoppade in den, svärdet började lysa. ”Dwendel, kom hit” Dwendel hoppade ner bredvid honom. ”Gargaroth, jag är kanske inte så stark själv, men med människor som jag gillar och litar

på kan jag vara hur stark som helst!” Max rusade snabbare än han någonsin gjort. Dwendel stod där bak och kastade eldbollar, blixtar, allt möjligt. Max slog till och Gargaroth flög bakåt och ramlade ihop när han kom ner på marken igen. Max sprang fram. ”jag är starkare än dig!!!” Han stoppade svärdet Eccal genom den omänskliga saken som har förpestat en hel värld alldeles för länge. Max tog Gargaroths kropp och kastade ner honom för en klippa ner i vatten.

# Kapitel nio:

## Ecarhias natur.

Det var över. Gargaroth var död. ”Dwendel? Hur? Hur är du inte död? Hur lever du?” Dwendel svarade med den gamla visa röst som Max hade saknat. ”Jag... jag vet faktiskt inte.” Tiden efter var det många fester, och naturen såg mycket renare och finare ut. Max bestämde sig. Han bestämde sig för att han behövde åka hem. Allt var fint här och fixat.

Han hade bestämt sig. Han berättade de tråkiga nyheterna för alla. Dwendel visste redan på något sätt. Dwendel lade en liten flaska i max hand ”Drick

den här hemma, du kommer att förstå då.” Max skulle precis gå igenom porten. Han vinkade till alla och ändrade sig. Han sprang tillbaks till Dwendel, och kramade honom ”D-Dwendel? Kan jag inte stanna med dig?” ”Nej max, det här är inte ditt hem. Ditt hem är på jorden.” Han hade rätt. Han gick hem och tårarna började sippra ut ur hans ögon som diamanter. Han kom hem. Det verkade som att han kom hem innan han åkte. För han var inne.

Precis bredvid där Jonathan och de andra brukade spöa honom. Han hörde de komma. Han drack ur flaskan och torkade bort de sista dropparna. ”Hej max, ska vi ”leka?” De utanför hörde slag och skrik ”AJ!!!” Max kom ut, utan en skråma. Jonathan och hans gäng kom ut med näsblod, blåmärken och

rivsår. Efter det här så slutade Jonathan och alla att vara ojusta mot honom. Max liv blev mycket bättre efter det, han fick en del vänner och ingen mobbade honom.

